



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 324

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 aprilie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 107 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 137 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 ¹ și art. 143 alin. (2 ¹) din Codul de procedură penală.....	4–7
Decizia nr. 144 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală	8–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
149. — Decizie privind eliberarea domnului Cristian Ghinea din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru, cu atribuții în domeniul afacerilor europene	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
782. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind nominalizarea punctelor de debarcare și centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2016	12–13
ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
200. — Ordin privind modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2015 și 2016, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 185/2015	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 107**

din 25 februarie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Raru Cornelia și Enciu Magdalena Daniela, personal și în calitate de reprezentant legal al minorilor Raru Robert Constantin, Raru Roxana Elena, Raru Ramona Ionela și Enciu Raluca Cristina, în Dosarul nr. 4.038/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.528D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta susține că instanța de judecată poate, în baza unor criterii obiective și rezonabile, să respingă cererea inculpatului de judecare în procedura simplificată ca urmare a recunoașterii vinovăției, deoarece ceea ce prevalează este dreptul la un proces echitabil, despre care nu s-ar putea vorbi câtă vreme s-ar nega principiul aflării adevărului în cauză. Așadar recunoașterea vinovăției inculpatului reprezintă doar o condiție procedurală, ceea ce prevalează este formarea convingerii judecătorului asupra certitudinii situației de fapt reținute în actul de sesizare. Posibilitatea conferită judecătorului de a respinge cererea de judecată în această procedură reprezintă o garanție pentru părțile civile, astfel încât nu suntem în prezența unei încălcări a prevederilor constituționale invocate. Astfel, apreciază că se impune respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 25 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 4.038/99/2015, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Raru Cornelia și Enciu Magdalena Daniela, personal și în calitate de reprezentant legal al minorilor Raru Robert Constantin, Raru Roxana Elena, Raru Ramona Ionela și Enciu Raluca Cristina, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate creează un dezechilibru, deoarece permit inculpatului să ceară judecarea cauzei numai pe baza probelor administrate de către organele de cercetare penală. Această situație este de natură a-l avantaja pe inculpat în cazul în care situația de fapt nu a fost corect stabilită, creându-se un dezechilibru între inculpat, pe de-o parte, și părțile vătămate, pe de altă parte. Se susține că textul criticat contravine în acest mod art. 5 și art. 374 alin. (9) din Codul de procedură penală. În continuare, arată că unul dintre drepturile legitime ale părților vătămate este acela de a se afla adevărul în cauză astfel încât inculpatul să răspundă în fața legii pentru toate faptele săvârșite nu doar pentru cele pe care le recunoaște. Prin urmare, în condițiile în care părțile vătămate sunt lipsite de dreptul de a cere și de a administra probe în instanță, în vederea stabilirii adevărului, se încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 124 alin. (2).

6. **Tribunalul Iași — Secția penală** arată că prin stabilirea în detaliu a unor reguli speciale de procedură și prin aplicarea acestora în cazul recunoașterii vinovăției de către inculpatul care solicită ca judecata să se desfășoare în procedura simplificată nu se aduce atingere prevederilor constituționale invocate de autoarele excepției. Apreciază că textul de lege criticat conține suficiente garanții procesuale pentru respectarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare al părților, în acest sens putând fi amintite dispozițiile alineatului ultim al art. 375 din Codul de procedură penală care dau posibilitatea judecătorului de a respinge cererea inculpatului și de a dispune judecarea cauzei potrivit procedurii comune, în cazul în care constată că există dubii cu privire la vinovăția inculpatului sau în situația unei recunoașteri parțiale a situației de fapt ori chiar în cazul unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurit asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că în materie penală judecarea cauzelor se poate desfășura într-o procedură accelerată — prin scutirea etapei cercetării judecătorești — dacă inculpatul recunoaște în totalitate faptele reținute în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți. Reglementarea acestei proceduri garantează atât respectarea drepturilor procesuale ale părților și altor subiecți procesuali, cât și aflarea adevărului în procesul penal. Arată că prevederile ce fac obiectul excepției trebuie interpretate și aplicate în coroborarea lor cu alte dispoziții relevante în materie, spre exemplu art. 395 alin. (2) și art. 377 alin. (4) și alin. (5) din Codul de procedură penală. Apreciază, așadar, că nu se poate susține

lipsa caracterului echitabil al procesului, având în vedere că în cadrul procedurii prevăzute de dispozițiile de lege criticate părțile civile pot dezbate asupra probelor administrate în faza de urmărire penală, pot argumenta necesitatea administrării altor probe și pot solicita schimbarea încadrării juridice, cu consecințe în sensul revenirii la procedura de judecată obișnuită.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar recunoașterea învinuirii este, de asemenea, o procedură la care inculpatul are dreptul. Or, acest drept, ca de altfel orice drept fundamental, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale tuturor subiectelor de drept, inclusiv ale inculpatului. Astfel, arată că stabilirea de către legiuitor a procedurii în cazul recunoașterii învinuirii nu aduce nicio îngrijorare dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept. Instanța se pronunță asupra cererii inculpatului după luarea concluziilor procurorului și a celorlalte părți. Totodată, dacă admite cererea, instanța întrebă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri. Ca urmare, apreciază că normele legale criticate sunt în măsură să asigure accesul liber la justiție al tuturor părților participante la procesul penal, fără a afecta unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 375 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „(1) Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.

(2) Dacă admite cererea, instanța întrebă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.

(3) Dacă respinge cererea, instanța procedează potrivit art. 374 alin. (5)—(10).”

13. În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o nouă în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire

penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului (a se vedea Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, paragraful 12).

15. În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile criticate contravin art. 5 și art. 374 alin. (9) din Codul de procedură penală prin faptul că se creează un dezechilibru între inculpat, pe de-o parte, și părțile vătămate, pe de altă parte, Curtea apreciază că aceasta nu poate fi reținută. Printr-o bogată jurisprudență, Curtea a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea celui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011, și Decizia nr. 523 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2014).

16. În continuare, referitor la procedura recunoașterii învinuirii, Curtea observă că instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât ceea ce prevalează este garantarea unui proces echitabil, principiu indisolubil legat de aflarea adevărului. Prin urmare, simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, nu este determinantă pentru a da eficiență unui proces echitabil, desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. Astfel, judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun (a se vedea Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, paragraful 13).

17. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 374 alin. (4) coroborat cu art. 375 alin. (2) și art. 377 din Codul de procedură penală, în cursul cercetării judecătorești simplificate, pot fi administrate în suplimentarea probatoriului administrat în faza de urmărire penală probe cu înscrisuri. Doctrina a relevat faptul că, dacă, potrivit vechii reglementări, în procedura simplificată de judecată puteau fi administrate doar înscrisuri în circumstanțiere, potrivit actualei reglementări, pot fi administrate atât înscrisuri în circumstanțiere, cât și pentru soluționarea acțiunilor penală și civilă, prin urmare, acestea pot fi atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului.

18. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 377 alin. (5) din Codul de procedură penală, dacă după admiterea cererii inculpatului de a fi judecat în procedură simplificată instanța constată că pentru stabilirea încadrării juridice este necesară administrarea altor probe, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, constată același lucru, luând concluziile procurorului și ale părților, dispune efectuarea cercetării judecătorești potrivit procedurii comune. Pentru aceste motive, Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica potrivit căreia textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 124 alin. (2).

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Raru Cornelia și Enciu Magdalena Daniela, personal și în calitate de reprezentant legal al minorilor Raru Robert Constantin, Raru Roxana Elena, Raru Ramona Ionela și Enciu Raluca Cristina, în Dosarul nr. 4.038/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 375 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 137

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142¹ și art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142¹ și art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Marius Marcu în Dosarul nr. 11.123/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.199D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece autorul excepției pornește de la o interpretare greșită a prevederilor criticate. Astfel, se consideră că suportul care conține înregistrările convorbirilor telefonice este doar o copie a unui așa-zis suport original de stocare a datelor la care judecătorul și părțile nu ar putea avea acces. Potrivit Codului de procedură penală, singurele medii care există sunt suportul și copia suportului, iar dacă anumite înregistrări se folosesc și într-o altă cauză, atunci există și copia certificată a suportului. În conformitate cu art. 143 alin. (2) din Codul de procedură penală, suportul conține rezultatul integral al

supravegherii tehnice. Prin urmare, se prevede garanția că rezultatul integral al supravegherii tehnice se află la procuror. De asemenea, potrivit Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016 a Curții Constituționale, doar procurorul și organele de cercetare penală pot proceda la punerea în executare a interceptărilor și, prin urmare, există garanția că acestea în integralitatea lor se află la organul judiciar care a procedat la efectuarea lor. Totodată, suportul va fi pus la dispoziția instanței ori de câte ori aceasta îl va cere, existând posibilitatea pentru instanță de a compara copia trimisă cu suportul.

4. Autorul excepției mai arată că, dacă datele nu sunt semnate prin semnătură electronică, atunci se încalcă dreptul la un proces echitabil al inculpatului, care ar trebui să ia cunoștință de întregul material administrat de procuror. Acest drept există și este prevăzut de Codul de procedură penală în art. 145 alin. (1) care prevede că procurorul trebuie să informeze persoana ascultată după ce măsura a încetat și în art. 145 alin. (2) care acordă persoanei ascultate dreptul de a lua cunoștință de procesele-verbale întocmite de procuror și dreptul de a asculta toate convorbirile din cauză. Admițând că semnătura electronică este o dispoziție care ar asigura un grad mai mare de certitudine cu privire la conținutul interceptărilor, trebuie arătat că dreptul de a semna electronic este un drept care se obține, potrivit Legii nr. 455/2001, de la operatori privați contra unor tarife care se plătesc anual. Prin urmare, obligativitatea semnăturii electronice ar impune organelor judiciare să nu își poată exercita atribuțiile, respectiv de a proceda la efectuarea interceptărilor telefonice decât ca urmare a obținerii unui acord de la acești operatori privați, care funcționează pe principiul liberei concurențe și contra plății unor tarife. De asemenea, câtă vreme semnătura electronică vizează orice fel de date informatice, atunci o eventuală obligativitate a semnăturii electronice ar duce la consecințe care uneori s-ar putea dovedi absurde. Astfel, o simplă fotografie făcută unui inculpat de către șeful de post

care îl pândește când intră în curtea persoanei vătămate ar trebui să fie semnată electronic atunci când este descărcată.

5. Se mai arată de către autorul excepției că nu are posibilitatea de a cere excluderea mijlocului de probă care nu este semnat electronic. Cu privire la această susținere, reprezentantul Ministerului Public menționează că mijlocul de probă de probă nu este suportul, ci procesul-verbal care este întocmit de către procuror cu privire la interceptările telefonice. Prin urmare, semnătura electronică nu se referă nici la probe, nici la mijloacele de probă și nici la procedeele probatorii, nefiind vorba de o garanție, ci de un mijloc tehnic care prevede posibilitatea de a certifica suplimentar niște garanții pe care Codul de procedură penală le prevede deja.

6. În concluzie, întrucât Codul de procedură penală prevede toate garanțiile în materia interceptărilor telefonice, reprezentantul Ministerului Public apreciază că prin această excepție se tinde de fapt la modificarea legii în sensul impunerii obligativității semnăturii electronice. Or, aceasta nu este în realitate o problemă de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 30 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.123/3/2014, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142¹ și art. 143 alin. 2¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ovidiu Marius Marcu într-o cauză penală în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și art. 297 alin. (1), art. 269, art. 321 alin. (1) și art. 323, toate din Codul penal.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, câtă vreme suportul optic reprezintă doar o copie a suportului original de stocare a datelor, inculpatul și judecătorul cauzei nu pot avea certitudinea că datele prezentate sunt integrale și netrunchiate, cu atât mai mult cu cât nicio expertiză tehnică nu poate stabili cu certitudine dacă datele stocate pe suportul optic reprezintă o copie integrală sau parțială a datelor aflate pe mediul de stocare inițial.

9. Așa fiind, în lipsa unei sancțiuni a nesemnării electronice a datelor stocate pe mediile optice, ce sunt înaintate instanțelor de judecată ca mijloace de probă, se încalcă dreptul la un proces echitabil al inculpatului.

10. Totodată, art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală afectează dreptul la un proces echitabil, întrucât părțile nu au certitudinea că CD-ul care este comunicat instanței în cazul procesului penal, neavând semnătura electronică a unui furnizor de servicii tehnice, îndeplinește sau nu condițiile de legalitate și corectitudinea transferului datelor.

11. În sfârșit, se mai arată că inculpatul ar trebui să aibă posibilitatea să ia cunoștință de întreg materialul administrat cu ocazia punerii în executare a mandatului de supraveghere tehnică, iar aceste date ar trebui certificate de către persoana autorizată prin semnătură electronică.

12. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că prin impunerea condițiilor referitoare la semnătura electronică și a celei care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate se asigură echitatea procedurii, respectiv garanții suplimentare pentru dreptul la apărare al persoanelor cercetate, fiind chiar o aplicare a principiului referitor la dreptul la un proces echitabil.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece efectele certificării datelor prin semnătura electronică sunt prevăzute de dispozițiile legale criticate, respectiv utilizarea semnăturii electronice atrage răspunderea persoanei autorizate în ceea ce privește securitatea și integritatea datelor utilizate.

15. Certificarea unor date prin semnătură electronică nu le conferă acestora o valoare probatorie deosebită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

16. Referitor la autenticitatea datelor rezultate în urma unor activități de supraveghere tehnică, Guvernul arată că aceasta este confirmată de către procuror prin certificarea procesului-verbal întocmit în condițiile art. 143 alin. (4) din Codul de procedură penală, proces-verbal care redă convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care privesc fapte ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor.

17. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei, motivat de faptul că nu permit inculpatului sau apărătorului acestuia accesul nemijlocit la probele administrate în proces, în speță la datele rezultate din activitățile de supraveghere tehnică. Simpla asumare a responsabilității persoanei autorizate care realizează activități de supraveghere tehnică, transmite ori primește date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică ori care realizează copiile unui suport de stocare a datelor informatice, în ceea ce privește integritatea datelor, nu este suficientă pentru a oferi inculpatului garanțiile procedurale menite să asigure exercitarea deplină a dreptului la apărare.

18. Dreptul la apărare trebuie să confere oricărei părți implicate într-un proces posibilitatea de a folosi toate mijloacele prevăzute de lege prin care pot fi invocate situații sau împrejurări ce susțin și probează apărarea. Aceasta include posibilitatea de a folosi orice mijloc de probă și de a solicita administrarea unor probe, în ședință publică, în condiții de contradictorialitate și oralitate, cu respectarea garanțiilor constituționale și convenționale.

19. **Avocatul Poporului** mai face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 423 din 9 iunie 2015, nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 641 din 11 noiembrie 2014 și 166 din 17 martie 2015, prin care aceasta a statuat cu privire la principiul contradictorialității și prin care s-a arătat că garanțiile referitoare la un proces echitabil implică și dreptul participanților la proces de a lua cunoștință de orice înscris sau observație prezentat/prezentată instanței și să îl/o dezbată, fiind necesară astfel o egalitate de arme între acuzare și apărare.

20. Prin urmare, susține Avocatul Poporului, pentru a asigura părților dreptul la un proces echitabil în componenta sa privind contradictorialitatea și egalitatea armelor, textele criticate ar trebui să îndeplinească cerințe de claritate și previzibilitate și să permită inculpatului sau apărătorului acestuia accesul nemijlocit la toate probele administrate în proces. De aceea, s-a apreciat că dispozițiile criticate nu sunt clare, predictibile și neechivoce, astfel încât să elimine orice confuzie în procesul de interpretare și aplicare a acestora, în cadrul procesului penal și, totodată, să asigure exigențele dreptului la un proces echitabil și ale dreptului la apărare.

21. Cât privește critica raportată la dispozițiile art. 26 din Legea fundamentală, Avocatul Poporului apreciază că

restrângerea exercițiului dreptului la viață intimă, familială și privată este justificată de necesitatea desfășurării în bune condiții a instrucției penale, fiind în acord cu prevederile art. 53 din Constituție.

22. În concluzie, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 142¹ și art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 1 alin. (5), art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 142¹ și art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 142¹: „(1) Orice persoană autorizată care realizează activități de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea de a asigura semnarea electronică a datelor rezultate din activitățile de supraveghere tehnică, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat.

(2) Orice persoană autorizată care transmite date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea să semneze datele transmise, utilizând și o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-și astfel responsabilitatea în ceea ce privește integritatea datelor transmise.

(3) Orice persoană autorizată care primește date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea să verifice integritatea datelor primite și să certifice această integritate prin semnarea datelor, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate.

(4) Fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspunde potrivit legii pentru securitatea și integritatea acestor date.”

— Art. 143 alin. 2¹: „(2¹) Orice persoană autorizată care realizează copii ale unui suport de stocare a datelor informatice care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică are posibilitatea să verifice integritatea datelor incluse în suportul original și, după efectuarea copieii, să semneze datele incluse în aceasta, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-și astfel responsabilitatea în ceea ce privește integritatea datelor.”

26. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 26 referitor la *Viața intimă, familială și privată*.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale astfel criticate dispun cu privire la posibilitatea tuturor persoanelor care realizează, transmit și primesc date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică

ori care realizează copii ale unui astfel de suport de stocare de date de a utiliza o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate.

28. Autorul excepției critică aceste dispoziții, arătând că nu poate avea certitudinea integrității copieii suportului original de stocare a datelor și că, în lipsa unei sancțiuni a nesemnării electronice, se încalcă dreptul la un proces echitabil și viața intimă, familială și privată.

29. Referitor la aceste critici, Curtea constată că dispozițiile art. 142¹ și art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală dispun cu privire la semnarea, verificarea și certificarea datelor rezultate din activitățile de supraveghere tehnică și consemnarea lor. O astfel de procedură este precedată de cea specifică emiterii unui mandat de supraveghere tehnică și care, potrivit art. 140 și art. 141 din Codul de procedură penală, poate fi dispusă în cursul urmăririi penale pe o durată de cel mult 30 de zile de către judecătorul de drepturi și libertăți ori poate fi autorizată pe o durată de maximum 48 de ore de către procuror, care are obligația de a sesiza, în termen de cel mult 24 de ore de la expirarea măsurii, judecătorul de drepturi și libertăți în vederea confirmării sale. De asemenea, în acord cu art. 144 din Codul de procedură penală, mandatul de supraveghere tehnică poate fi prelungit, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile, iar durata totală a acestora neputând depăși 6 luni, cu excepția măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în spații private care nu poate depăși 120 de zile. Prin urmare, utilizarea unor astfel de date este supusă controlului judecătoresc, constituind tocmai garanția procedurală a dreptului la viață intimă, familială și privată prevăzut de art. 26 din Constituție. Așa fiind, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 26, deoarece însuși textul invocat oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, dreptul la viață intimă, familială și privată nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale și de ordinea publică. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

30. Totodată, punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică se realizează de către procuror, care poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați în cadrul poliției, persoane care, potrivit art. 142 alin. (3) din Codul de procedură penală, sunt obligate să păstreze, sub sancțiunea legii penale, secretul operațiunii efectuate, răspunzând totodată, în acord cu art. 142 alin. (4) din același cod, de securitatea și integritatea acestor date. Tocmai de aceea, legiuitorul a prevăzut posibilitatea identificării neambigue a tuturor persoanelor care operează cu date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică care reprezintă o garanție a dreptului la un proces echitabil pentru toate persoanele interesate dintr-o cauză penală. În plus, convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sunt redată de către procuror sau organul de cercetare penală într-un proces-verbal ce va fi certificat la rândul său pentru autenticitate de către procuror. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 143 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul sau organul de cercetare penală întocmește un proces-verbal pentru fiecare activitate de supraveghere tehnică,

în care sunt consemnate rezultatele activităților efectuate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, datele de identificare ale suportului care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică, numele persoanelor la care se referă, dacă sunt cunoscute, sau alte date de identificare, precum și, după caz, data și ora la care a început activitatea de supraveghere și data și ora la care s-a încheiat.

31. De asemenea, este neîntemeiată și susținerea privind imposibilitatea inculpatului de a lua cunoștință despre conținutul activităților de supraveghere tehnică și, eventual, de a se apăra în cadrul unui proces echitabil, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală, după încetarea măsurii, procurorul va informa, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere, moment după care persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere.

32. Potrivit art. 282 din Codul de procedură penală, suspectul, procurorul și oricare persoană interesată poate invoca încălcarea dispozițiilor legale atunci când prin nerespectarea lor s-a adus o vătămare drepturilor lor care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului. Or, nulitatea relativă se poate invoca în cursul sau imediat după efectuarea actului ori cel mai târziu până la închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în această procedură, până la primul termen de judecată dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției, sau până la următorul termen cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății.

33. Totodată, în ce privește nulitatea înregistrărilor convorbirilor telefonice pe motiv că nu îndeplinesc condițiile de legalitate și proporționalitate, Curtea de la Strasbourg a statuat prin Hotărârea din 6 mai 2003 pronunțată în Cauza *Coban (Asim Babuscum) contra Spaniei*, paragraful 2 *en droit*, că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, instanța europeană stabilind că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. În același context, prin Hotărârea din

16 noiembrie 2006 pronunțată în Cauza *Klimentyev contra Rusiei*, paragraful 124, Curtea de la Strasbourg a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente.

34. În plus, spre deosebire de reglementarea anterioară, posibilitatea existenței unei semnături electronice extinse reprezintă o evoluție din perspectiva garanțiilor dreptului la un proces echitabil, iar modalitatea de realizare a acestor proceduri se circumscrie exigențelor Directivei 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 prin care s-a instituit un cadru comunitar pentru semnăturile electronice ce a fost transpus în reglementarea națională prin Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 30 aprilie 2014. Astfel, potrivit art. 4 pct. 4 din legea mai sus enunțată, prin semnătură electronică extinsă se înțelege acea semnătură electronică care este legată în mod unic de semnatar, asigură identificarea semnatarului, este creată prin mijloace controlate exclusiv de semnatar și este legată de datele în formă electronică, la care se raportează în așa fel încât orice modificare ulterioară a acestora este identificabilă. Totodată, în condițiile în care părțile ridică excepții cu privire la modalitatea de aplicare a semnăturii electronice și valabilitatea datelor rezultate din supravegherea tehnică, potrivit art. 8 din Legea nr. 455/2001 coroborat cu art. 172 din Codul de procedură penală, instanța va putea dispune efectuarea unor verificări prin expertiză tehnică de specialitate.

35. În sfârșit, Curtea mai constată că autorul excepției pornește de la premisa potrivit căreia inexistența semnăturii electronice a datelor stocate afectează dreptul la un proces echitabil. Or, dispozițiile legale criticate dispun, dimpotrivă, cu privire la posibilitatea tuturor persoanelor care realizează, transmit și primesc date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică de a utiliza o semnătură electronică extinsă. O eventuală nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”. Așa fiind, examinarea și soluționarea acestor aspecte sunt de competența exclusivă a instanței de judecată investite cu soluționarea procesului penal.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Marius Marcu în Dosarul nr. 11.123/3/2014 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 142¹ și art. 143 alin. (2¹) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 144

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petrișor Natanael Fanea în Dosarul nr. 1.820/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.355D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.376D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Biță în Dosarul nr. 1.184/309/2015 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

7. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.376D/2015 la Dosarul nr. 1.355D/2015, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea nr. 18/Cjdl din 25 august 2015 și Încheierea din 25 august 2015, pronunțate în dosarele nr. 1.820/83/2015 și nr. 1.184/309/2015, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală și Tribunalul Sălaj — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală.**

10. Excepția a fost ridicată de Petrișor Natanael Fanea și Florin Biță, în dosarele de mai sus, având ca obiect soluționarea unor contestații formulate împotriva încheierilor judecătorului de drepturi și libertăți prin care s-a dispus luarea măsurii arestului preventiv.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece criteriul referitor la înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică este în contradicție cu cele explicate din art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, referitor la *Scopul, condițiile generale de aplicare și categoriile măsurilor preventive* (respectiv dacă măsura preventivă este necesară *în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului sau inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni*), iar criteriile referitoare la gravitatea faptei, modul și circumstanțele de comitere a faptei contravin principiului prezumției de nevinovăție.

12. Totodată, prin modul în care este redactat textul criticat, noțiunea de necesitate a privării de libertate pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică este total imprevizibilă, legitimând arestarea preventivă a unei persoane chiar dacă nu există date, indicii sau informații că aceasta ar fi încercat să împiedice buna desfășurare a procesului penal ori chiar dacă aceasta nu a încercat să se sustragă de la proces sau nu există elemente rezonabile din care să rezulte că pe viitor ar întreprinde vreun astfel de demers.

13. Pe de altă parte, sintagma referitoare la starea de pericol pentru ordinea publică nu este definită și lasă loc unor interpretări contrare dispozițiilor art. 23 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, în cvasitotalitatea motivărilor încheierilor de admitere a propunerilor de arestare preventivă, starea de pericol pentru ordinea publică este justificată prin riscul trezirii unor sentimente de indignare în rândul opiniei publice. Or, o presiune a opiniei publice este incompatibilă cu imparțialitatea justiției și cu independența judecătorilor consacrate de art. 124 alin. (2) și (3) din Constituție. Pe de altă parte, opinia publică nu are posibilitatea să cunoască datele și probele dintr-un dosar decât prin mediatizarea lui și, deci, nu se poate opune inculpațiilor, drept temei al arestării, mediatizarea cauzei, Curtea de la Strasbourg statuând în termeni lipsiți de echivoc că publicitatea făcută cu privire la o infracțiune nu poate fi luată în considerare pentru determinarea existenței tulburării ordinii publice (a se vedea Hotărârea din 5 iulie 2007, pronunțată în Cauza *Hendriks împotriva Olandei*).

14. În concluzie, se arată că lipsa de previzibilitate a textului contestat este determinată de modul de redactare, care lasă loc interpretărilor arbitrare, contrare atât caracterului de excepție al măsurii arestării preventive, cât și standardului de calitate și previzibilitate al legii, necesare cu atât mai mult cu cât arestarea preventivă reprezintă cea mai gravă privare de un drept fundamental având în vedere că ea nu presupune constatarea vinovăției unei persoane care ar trebui să beneficieze de prezumția de nevinovăție.

15. **Tribunalul Satu Mare — Secția penală și Tribunalul Sălaj — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

17. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, ipoteza vizată de art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală conține o ipoteză premisă pentru a se dispune arestarea preventivă și constă în aceea ca din probele prezentate să rezulte suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit una dintre infracțiunile enumerate. Așa fiind, întrucât măsura arestării preventive se ia de către judecătorul de drepturi și libertăți *motivată și pe baza probelor administrate*, făcând posibilă verificarea legalității și temeiniciei de către instanța de control judiciar, atunci nu se poate susține lipsa de previzibilitate a normei și nici faptul că aceasta ar putea fi interpretată și aplicată în mod arbitrar.

18. De asemenea, întrucât la judecarea propunerii de arestare preventivă judecătorul de drepturi și libertăți este chemat să aprecieze asupra existenței temeiurilor măsurii preventive, și nu asupra fondului cauzei penale (existența infracțiunii, persoana făptuitorului, angajarea răspunderii sale penale), nu se poate afirma că admiterea propunerii pe baza probelor existente la momentul respectiv ar anticipa în vreun fel soluția de fond, încălcându-se prezumția de nevinovăție. În ce privește susținerea că prevederile criticate nu sunt corelate cu cele ale art. 202 din Codul de procedură penală, în sensul că înlăturarea stării de pericol pentru ordinea publică nu ar constitui unul dintre scopurile măsurilor preventive enumerate de legiuitor, Guvernul apreciază că aceasta nu constituie motiv de neconstituționalitate și, în orice caz, nu are un suport real. Astfel, art. 202 din Codul de procedură penală se regăsește în secțiunea 1 a capitolului ce reglementează măsurile preventive, făcând parte din dispozițiile generale aplicabile materiei. Prin comparație, art. 223 din Codul de procedură penală se află în secțiunea a 6-a dedicată măsurii arestului preventiv. Or, este firesc ca dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală să deroge de la prevederile art. 202 alin. (1) din același cod, întrucât au un caracter special față de reglementarea generală a măsurilor preventive.

19. Totodată, prevederile contestate nu îngrădesc în niciun fel dreptul părților la un proces echitabil de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite de lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită de lege, într-un termen rezonabil. De asemenea, dispozițiile art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală nu afectează nici dreptul la apărare al părții interesate, care poate să fie asistată de un avocat în tot cursul procesului penal, are dreptul să consulte dosarul, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni.

20. În sfârșit, Guvernul a mai făcut trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie, sens în care a reiterat argumente invocate în Decizia nr. 739 din 3 noiembrie 2015, care sunt valabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

21. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, în lumina jurisprudenței Curții de la Strasbourg, prezumția de nevinovăție este încălcată dacă, fără stabilirea legală prealabilă a culpabilității unui învinuit și, îndeosebi, fără ca acesta din urmă să aibă ocazia să-și exercite drepturile de apărare, o decizie judiciară care îl privește reflectă sentimentul că este vinovat (a se vedea Cauza Hotărârea din 25 martie 1983 pronunțată în *Minelli împotriva Elveției*).

22. În plus, din interpretarea dispozițiilor legale criticate nu rezultă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, fapt care nu poate fi stabilit decât prin hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că la momentul luării măsurii arestării preventive este necesar să existe probe suficiente pentru a se putea formula o acuzare completă (a se vedea Hotărârea din 30 august 1990, pronunțată în Cauza *Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit*). Pe cale de consecință, *judecătorul trebuie mai întâi să își fundamenteze convingerea privind existența acelei suspiciuni rezonabile pe probe, și nu pe indicii.*

23. Cu privire la lipsa de previzibilitate a dispozițiilor legale criticate, Avocatul Poporului arată că toate criteriile indicate în cuprinsul art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală **nu pot și nu trebuie să fie analizate individual, independent de celelalte**, niciunul dintre acestea neavând o prevalență asupra altora în ce privește formularea unei concluzii privind existența sau, dimpotrivă, inexistența pericolului pentru ordinea publică. Astfel, așa cum gravitatea faptelor și limitele de pedeapsă nu pot constitui singurele temeiuri pentru a dispune arestarea preventivă, nici lipsa antecedentelor penale ori buna conduită (anterioară) a inculpatului nu ar putea duce, prin ele însele, la concluzia lipsei pericolului pentru ordinea publică. Pe cale de consecință, sintagma „privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică” **trebuie corelată** cu celelalte prevederi ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală.

24. În sfârșit, Avocatul Poporului a mai făcut trimitere la Hotărârea din 1 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Calmanovici împotriva României*, prin care instanța europeană a statuat că, și în absența unei jurisprudențe naționale care să fie în mod constant coerentă în materie, instanțele interne au definit de-a lungul timpului criterii și elemente care trebuie avute în vedere în analiza existenței „pericolului pentru ordinea publică”, printre care reacția publică declanșată din cauza faptelor comise, starea de nesiguranță ce ar putea fi generată prin lăsarea sau punerea în libertate a acuzatului, precum și profilul personal al acestuia.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 223 alin. (2) teza finală cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

„(2) *Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.*”

28. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației și a legilor, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 23 referitor la *Libertatea individuală* și art. 24 alin. (1) referitor la garantarea

dreptului la apărare, precum și dispozițiile art. 5 referitor la *Dreptul la libertate și la siguranță* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni – art. 202 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală. Ele vizează starea de libertate a suspectului/inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare, reglementarea lor reflectând principiile înscrise în art. 23 din Constituție privind garantarea libertății individuale. Caracterul rezonabil al măsurii arestării preventive este apreciat prin raportare la gravitatea infracțiunii săvârșite, complexitatea și specificul cauzei, astfel încât prin durata sa să permită realizarea scopului pentru care a fost instituită, respectiv garantarea bunei desfășurări a procesului penal în toate fazele sale.

30. Prin Decizia nr. 558 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 14 august 2015, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 223 alin. (2) sunt constituționale, sens în care s-a reținut că situația în care lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru „ordinea publică” este în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 131 care statuează că Ministerul Public apără „ordinea de drept”. De aceea, de vreme ce, în procesul penal din România, procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părților din proces, în spiritul legalității, atunci cele două noțiuni de „ordinea de drept” și „ordinea publică” nu se exclud și nu se află în contradicție, fiind într-o relație de interdependență, sens în care ordinea de drept se concretizează în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale.

31. În jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a expus „patru motive fundamentale acceptabile pentru arestarea preventivă a unei persoane suspectate că ar fi săvârșit o infracțiune: pericolul ca acuzatul să fugă, riscul ca acesta, odată pus în libertate, să împiedice administrarea justiției, să săvârșească noi infracțiuni sau să tulbure ordinea publică (a se vedea Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Jiga împotriva României*, paragraful 75). Prin urmare, însăși instanța europeană a admis faptul că gravitatea deosebită a unei fapte ori chiar reacția publicului la aceasta poate genera o perturbare socială de natură să justifice, cel puțin pentru scurt timp, arestarea preventivă. De aceea, în situații excepționale, acest factor poate fi avut în vedere în măsura în care dreptul intern îl recunoaște — la fel ca în art. 223 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală român, sens în care o astfel de detenție este, în viziunea Convenției, legitimă dacă ordinea publică astfel tulburată este amenințată în continuare.

32. Așa fiind, existența pericolului pentru ordinea publică se stabilește nu numai în funcție de natura și gravitatea faptei relevată de limitele de pedeapsă ori de modul și circumstanțele de comitere, sau numai de determinarea unei stări de neîncredere a opiniei publice în exercitarea atribuțiilor organelor judiciare pentru protecția cetățenilor împotriva unor astfel de fapte reprobabile, dar și de alte elemente **care trebuie îndeplinite cumulativ**, referitoare la persoana arestată, și anume anturajul, mediul din care aceasta provine, existența antecedentelor penale ori a altor împrejurări privitoare la ea. Faptul că în anumite situații temeiul unic și decisiv al privării de libertate îl poate constitui doar trezirea unor sentimente de indignare în rândul opiniei publice nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare concretă a legii, ce ține de resortul exclusiv al instanțelor de judecată de drept comun. În plus, în chiar Hotărârea din 5 iulie 2007, pronunțată în Cauza *Hendriks împotriva Olandei*, paragrafele 44, 45 și 63 Curtea europeană a statuat că scopul principal al dispozițiilor art. 5 este de a preveni privațiuni arbitrare sau nejustificate de libertate,

motiv pentru care argumentele pro și contra eliberării nu trebuie să fie „generale și abstracte”. De aceea, persistența suspiciunii rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție *sine qua non* pentru legalitatea continuării detenției, dar cu trecerea timpului acest lucru nu mai este suficient, motiv pentru care instanța europeană a statuat că este necesar a se stabili dacă celelalte motive judiciare, produs al unei „diligente speciale” în vederea revizuirii detenției, sunt relevante și suficiente pentru continuarea detenției. Altfel spus, o perioadă de detenție rezonabilă nu poate fi evaluată în mod abstract, ci, în funcție de fiecare caz în parte, vor fi avute în vedere caracteristicile sale speciale. În aceeași cauză, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai statuat că „un motiv serios de siguranță publică care necesită privarea imediată de libertate” poate fi admis ca factor legitim de luare în considerare pentru a se decide dacă este necesară și justificată plasarea sau menținerea unui suspect în arest preventiv. Prin urmare, în lumina art. 5 din Convenție, aceste motive pot fi „relevante” și „suficiente” pentru luarea sau pentru prelungirea unui arest preventiv.

33. Principiul prezumției de nevinovăție, consacrat de paragraful 2 al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 23 alin. (11) din Constituție, impune ca niciun reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de o infracțiune **mai înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță** (a se vedea Hotărârea din 10 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, paragraful 36). Or, dimpotrivă, dispozițiile legale criticate reglementează în mod clar și previzibil numai cu privire la legitimitatea condiționării privării de libertate de existența **unor probe** din care să rezulte atât suspiciunea săvârșirii unei anumite infracțiuni, cât și necesitatea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică. Așa fiind, acest fapt nu echivalează cu afectarea principiului constituțional referitor la prezumția de nevinovăție, deoarece acele probe, așa cum rezultă din textul contestat, fundamentează o suspiciune, și nicidecum certitudinea cu privire la imputarea săvârșirii unei fapte penale care nu poate fi stabilită decât prin hotărâre judecătorească definitivă de condamnare. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale examinate ar fi contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție.

34. De asemenea, nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea dreptului la apărare, deoarece, pe baza dispozițiilor contestate, suspectul/inculpatul **nu este considerat vinovat** de săvârșirea unei infracțiuni, ci se constată numai că există probe cu privire la suspiciunea săvârșirii unei infracțiuni de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal, astfel cum se prevede și în art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă suspectului/inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânge împotriva măsurii arestării preventive atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 23 și art. 24 din Constituție, care impun ca măsura arestării preventive să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Astfel, încheierea prin care se dispune măsura privativă de libertate este supusă căilor de atac, punerea în libertate a celui arestat fiind obligatorie dacă au încetat temeiurile care au determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii și, nu în ultimul rând, persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune. În plus, în faza de judecată, potrivit art. 208 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța este datoare să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, dacă subsistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu sau dacă au apărut temeiuri noi care să justifice menținerea acestor măsuri, sens în care, când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive

și nu există temeieri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii, se va dispune revocarea acesteia și punerea în libertate a celui afectat de măsură, dacă nu este arestat în altă cauză.

35. Toate acestea nu reprezintă altceva decât o reflectare subsumată a unei garanții procesuale de o deosebită însemnătate, destinată prevenirii arestărilor abuzive, și anume aceea consacrată de art. 23 alin. (7) din Constituție, potrivit căruia încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege. Totodată,

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

normele constituționale de la art. 23 alin. (9) și (10) arată că punerea în libertate a celui arestat este obligatorie, dacă motivele măsurii arestării au dispărut, persoanei arestate rezervându-i-se, pe de altă parte, chiar dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Așa fiind, acest ansamblu de garanții procesuale, expres reglementate în Constituție, este de natură să asigure protejarea oricărei persoane față de orice arestare efectuată cu încălcarea legii.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petrișor Natanael Fanea în Dosarul nr. 1.820/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și de Florin Biță în Dosarul nr. 1.184/309/2015 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și constată că dispozițiile art. 223 alin. (2) teza finală din Códul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului Cristian Ghinea din funcția
de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru,
cu atribuții în domeniul afacerilor europene**

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian Ghinea se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru, cu atribuții în domeniul afacerilor europene.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 27 aprilie 2016.
Nr. 149.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind nominalizarea punctelor de debarcare și centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2016

Având în vedere Referatul de aprobare al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură nr. 3.192 din 19 aprilie 2016, precum și Decizia nr. 32 din 16 ianuarie 2016 a Guvernatorului Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”,

luând în considerare prevederile art. 40, 41 și 41¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 317/2009, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul:

— art. 7 lit. A.k) din Hotărârea Guvernului nr. 545/2010 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, cu modificările ulterioare;

— art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se nominalizează punctele de debarcare, precum și centrele de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2016, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

București, 21 aprilie 2016.
Nr. 782.

ANEXĂ

Punctele de debarcare (PD), centrele de primă vânzare (CPV) autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
1.	S.C. „Thalasa” — S.R.L.	Localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
2.	S.C. „San Stel Mar” — S.R.L.	Localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
3.	S.C. „Amorel” — S.R.L.	Localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
4.	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	Localitatea Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	x	x
5.	S.C. „Bene Mecaninvest & Construct” — S.R.L.	Localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
6.	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	Localitatea Tulcea, județul Tulcea	x	x
7.	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	Localitatea Crișan, județul Tulcea	x	x
8.	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	Canal Caraoman, județul Tulcea	x	x
9.	S.C. „Sanda Intermed” — S.R.L.	Localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
10.	S.C. „Simcom Delta” — S.R.L.	Localitatea Plopu, județul Tulcea	x	x
11.	S.C. „Cherhana Jurilovca” — S.R.L.	Comuna Jurilovca, județul Tulcea	x	x
12.	S.C. „Miro Pesc” — S.R.L.	Localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
13.	S.C. „Arcada” — S.R.L. — pescăria Marea Neagră	Localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
14.	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	Localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
15.	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	Localitatea Periteasca, județul Tulcea	x	—
16.	S.C. „Obretin” — S.R.L.	Amenajarea Piscicolă Obretin, localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
17.	S.C. „NMG Impex” — S.R.L.	Localitatea Somova, județul Tulcea	x	x
18.	S.C. „Arcada” — S.R.L.	Localitatea Sarichioi, județul Tulcea	x	x
19.	S.C. „Zăuleț” — S.R.L.	Localitatea Sinoie — Grindul Lupilor, județul Constanța	x	x
20.	S.C. „Cri-Sir Tour” — S.R.L.	Localitatea Crișan, județul Tulcea	x	x
21.	S.C. „Most Fish” — S.R.L.	Localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
22.	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	Localitatea Gorgova, județul Tulcea	x	x
23.	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	Localitatea Sfântu Gheorghe (gabara 586 TL), județul Tulcea	x	x
24.	S.C. „Ghiban & Trident” — S.R.L.	Localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
25.	S.C. „Ghiban & Trident” — S.R.L.	Localitatea Vultur, județul Tulcea	x	—
26.	S.C. „Royal Fish” — S.R.L.	Localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
27.	P.F.A. Țurlică A. Marian	Localitatea Nufărul, județul Tulcea	x	x
28.	S.C. „Prodex Turism” — S.R.L.	Localitatea Lunca, județul Tulcea	x	x
29.	S.C. „Rifag” — S.R.L.	Localitatea Miner, județul Tulcea	—	x
30.	I.F. Grigore Ștefan	Localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
31.	S.C. „Dec Fish” — S.R.L.	Localitatea Sinoe, Grindu Lupilor, județul Constanța	x	x
32.	S.C. „Perspectiv Sport” — S.R.L.	Localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
33.	S.C. „Acva Fish” — S.R.L.	Localitatea Mahmudia, județul Tulcea	x	x
34.	S.C. „Plaurul” — S.R.L.	Localitatea Mahmudia, județul Tulcea	x	x
35.	Asociația pescărească „Abramis”	Localitatea Enisala, județul Tulcea	x	—
36.	S.C. „Pescarom” — S.R.L.	Localitatea Sabangia, județul Tulcea	x	x
37.	S.C. „Răduță Sport Tours” — S.R.L.	Localitatea Matița, județul Tulcea	x	—
38.	S.C. „Fish Com Mondial” — S.R.L.	Localitatea Sarichioi, județul Tulcea	x	—
39.	S.C. „Miadmar HDP” — S.R.L.	Localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
40.	P.F.A. Sandu Dumitrel	Localitatea Isaccea, județul Tulcea	x	x
41.	S.C. „La Miluță” — S.R.L.	Localitatea Caraorman, județul Tulcea	x	x
42.	S.C. „Perla Deltei” — S.R.L.	Localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
43.	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	km 29, brațul Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	x	—
44.	S.C. „Pel-Yna” — S.R.L.	Localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
45.	S.C. „Acva Imperial Grup” — S.R.L.	Localitatea Colina, județul Tulcea	x	x
46.	S.C. „Anghila Deltei” — S.R.L.	Localitatea Sălcioara/Jurilovca, județul Tulcea	x	x

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN**privind modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2015 și 2016, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 185/2015**

Văzând Referatul de aprobare nr. DG 804/2016 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având în vedere art. 51 alin. (1) lit. b) și alin. (5) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și Hotărârea Guvernului nr. 206/2015 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2015 și 2016, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2015 și 2016, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 185/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 și 219 bis din 1 aprilie 2015, cu

modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La capitolul VII, tabelul cuprinzând „Creditele bugetare și de angajament aferente programelor naționale de sănătate curative pentru anul 2016” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Creditele bugetare și de angajament aferente programelor naționale de sănătate curative pentru anul 2016

mii lei

Denumire program de sănătate	Credite de angajament an 2016	Credite bugetare an 2016
Programul național de oncologie, din care:	1.820.600,00	1.729.827,00
Subprogramul de tratament al bolnavilor cu afecțiuni oncologice (adulti și copii)	1.652.936,00	1.562.363,00
Subprogramul de monitorizare a evoluției bolii la pacienții cu afecțiuni oncologice prin PET-CT (adulti și copii)	14.928,00	14.928,00
Subprogramul de reconstrucție mamară după afecțiuni oncologice prin endoprotezare	1.234,00	1.202,00
Subprogramul de diagnostic imunofenotipic, citogenetic și biomolecular al leucemiei acute (adulti și copii)	1.502,00	1.334,00
Subprogramul de radioterapie a bolnavilor cu afecțiuni oncologice (adulti și copii)	150.000,00	150.000,00
Programul național de diabet zaharat	927.801,00	883.189,00
Programul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană	71.784,00	66.633,00
Programul național de tratament pentru boli rare	121.486,00	128.919,00
Programul național de tratament al bolilor neurologice	109.808,00	110.350,00
Programul național de tratament al hemofiliei și talasemiei	74.727,00	75.302,00
Programul național de tratament al surdității prin proteze auditive implantabile (implant cohlear și proteze auditive)	24.664,00	24.664,00
Programul național de boli endocrine	7.857,00	8.290,00
Programul național de ortopedie	75.091,00	75.091,00
Programul național de terapie intensivă a insuficienței hepatice	762,00	762,00
Programul național de boli cardiovasculare	111.746,00	111.746,00
Programul național de sănătate mintală	1.670,00	1.810,00
Programul național de diagnostic și tratament cu ajutorul aparaturii de înaltă performanță, din care:	33.364,00	33.364,00

Denumire program de sănătate	Credite de angajament an 2016	Credite bugetare an 2016
Subprogramul de radiologie intervențională	20.360,00	20.360,00
Subprogramul de diagnostic și tratament al epilepsiei rezistente la tratamentul medicamentos	11.832,00	11.832,00
Subprogramul de tratament al hidrocefaliei congenitale sau dobândite la copil	218,00	218,00
Subprogramul de tratament al durerii neuropate prin implant de neurostimulator medular	954,00	954,00
Programul național de suplere a funcției renale la bolnavii cu insuficiență renală cronică	888.238,00	888.238,00
TOTAL	4.269.598,00	4.138.185,00”

2. La capitolul VIII, la titlul „Programul național de tratament al bolilor neurologice”, la subtitlul „Indicatori de evaluare”, punctul 1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„1) indicatori fizici:

— număr de bolnavi cu scleroză multiplă tratați: 3.254;”.

3. La capitolul VIII, la titlul „Programul național de tratament al hemofiliei și talasemiei”, la subtitlul „Unități care derulează programul”, la a doua liniuță „tratamentul bolnavilor care necesită intervenții chirurgicale” se introduc două noi litere, literele m) și n), cu următorul cuprins:

„m) unități sanitare cu secții sau compartimente de chirurgie/ortopedie;

n) unități sanitare cu secții sau compartimente de chirurgie/ortopedie aparținând ministerelor cu rețea sanitară proprie.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Casa Națională de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate și unitățile de specialitate prin care se derulează programe naționale de sănătate curative vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Vasile Ciurchea

București, 12 aprilie 2016.
Nr. 200.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

